

ХЪРБЪРТ УЕЛС ОБИРЪТ В ХЕМЪРПОНДСКИЯ ПАРК

Превод от английски: Борис Миндов, —

chitanka.info

Би могло да се спори дали обирът трябва да се смята за спорт, занаят или изкуство. Ако е занаят, техниката му не е още достатъчно усъвършенствувана, а претенциите му да бъде признат за изкуство се обезсилват от користния елемент, който опетнява неговите успехи. Като че ли най-правилно би било да го причислим към спорта — спорт, който още няма определени правила, а наградите се разпределят по твърде неофициален начин. Именно този неофициален характер на обира стана причина за прискърбния провал на двама многообещаващи новаци в Хемърпондския парк.

Трофеят в това начинание се състоеше главно от диаманти и други джунджурии, принадлежащи лично на току-що встъпилата в брак лейди Ейвлинг. Читателят сигурно ще си спомни, че лейди Ейвлинг беше единствената дъщеря на известната хотелиерка мисис Монтагю Пенгз. Вестниците писаха надълго и нашироко за нейния брак с лорд Ейвлинг, за количеството и качеството на сватбените ѝ подаръци и за обстоятелството, че меденият месец ще бъде прекаран в Хемърпонд. Съобщението за тези ценни трофеи предизвика силно вълнение в малкия кръг, чийто безспорен водач беше мистър Теди Уоткинс, и бе решено той, придружен от надлежно подготвен помощник, да направи професионално посещение в село Хемърпонд.

Като човек по природа стеснителен и скромен, мистър Уоткинс реши да извърши тази визита инкогнито и след като обмисли добре условията на своето начинание, си избра ролята на пейзажист и непретенциозното презиме Смит. Той тръгна преди своя помощник, който според уговорката трябваше да се присъедини към него едва през последната вечер от престоя му в Хемърпонд. Впрочем село Хемърпонд е може би едно от най-привлекателните кътчета на Съсекс; там все още има много къщи със сламени покриви, приютилата се под тревист хълм каменна църква с висок шпил е една от най-красивите и най-добре запазените в графството, а буковите гори и папратовите гъсталаци, през които минава пътят за лордския замък, са изключително богати на „изгледи“, както биха се изразили домораслите художници и фотографи. Ето защо, когато мистър Уоткинс пристигна с две чисти платна, нов-новеничък триножник, кутия с бои, куфар, оригинална сгъваема стълбичка (направена по образец на тая, с която си бе служил починалият наскоро майстор Чарлз Пийс), лост и кълба жица, той бе посрещнат с възторг и

известно любопитство от половин дузина събрата по четката. Така избраната от него маскировка неочаквано придоби правдоподобност, ала го въвлече в нескончаеми разговори на естетични теми, за които не беше никак подготвен.

— Често ли излагате? — запита го младият Порсън в пивницата „Карета и коне“, където мистър Уоткинс вечерта след пристигането си умело събираше местни сведения.

— Много рядко — отговори мистър Уоткинс, — само по нещичко тук-там.

— В академията?

— Разбира се. И в Кристалния дворец.

— Добре ли ви окачат? — подхвърли Порсън.

— Я не се занасяйте — тросна се мистър Уоткинс, комуто мислено се мярна бесилка. — Не обичам такива работи.

— Искам да кажа, на хубаво място ли са ви настанили?

— Какви ги подмятате — произнесе мистър Уоткинс подозрително. — Май искате да ме изкарате, че са ме пандизили.

Порсън, отгледан от лели, дори за художник беше възпитан младеж; той не знаеше какво значи „пандизили“, но сметна за уместно да обясни, че няма пред вид нищо подобно. Тъй като въпросът за „окачването“, изглежда, беше щекотлив за мистър Уоткинс, Порсън се помъчи да промени темата на разговора.

— А с актове занимавате ли се?^[1]

— Никога не съм имал такива неприятности — отвърна мистър Уоткинс. — Впрочем гаджето... искам да кажа, мисис Смит се занимава с тия неща.

— Значи и тя рисува! — възкликна Порсън. — Много хубаво.

— Много — съгласи се мистър Уоткинс, макар че всъщност не мислеше това и тъй като чувствуваше, че разговорът излиза извън възможностите му, добави: — Аз дойдох тук да нарисувам Хемърпондския замък при лунна светлина.

— Нима! — възкликна Порсън. — Много оригинална идея.

— Да — потвърди мистър Уоткинс. — Още щом ми хрумна, реших, че идеята не е лоша. Смятам да започна утре вечер.

— Какво! Да не би да възнамерявате да рисувате нощем на открито?

— Точно така.

— Но как ще виждате платното?

— Имам Си специален полицейски... — подзе мистър Уоткинс, избързвайки да отговори на въпроса, но изведнъж се опомни и подвижна на мис Дъргън за още една халба бира. — Ще си служа с нещо, което се казва секретен фенер — обясни той на Порсън.

— Само че приближава новолуние — възрази Порсън. — А дотогава няма да има луна.

— Нали замъкът си е на мястото — отвърна Уоткинс, — пък и аз, разбирате ли, ще нарисувам първо замъка, а после луната.

— Я гледай! — възкликна Порсън толкова смаян, че нямаше сили да продължи разговора.

— Разправят — обади се старият Дъргън, кръчмарят, който по време на този професионален разговор пазеше почтително мълчание, — че всяка нощ в замъка дежурят не по-малко от трима полицаи от Хейзълуърт — заради лейди Ейвлинг и нейните скъпоценности. Снощи един от тях спечелил от втория лакей четири шилинга и шест пенса на ези-тура.

Малко преди залез на другия ден мистър Уоткинс, с чисто платно, триножник и доста обемист куфар с други принадлежности в ръце, стигна Хемърпондския парк по приятната пътека през буковата гора и разположи съоръженията си на стратегическа позиция над замъка. Тук го съзря мистър Рафаел Сент, който се прибираше през парка след оглед на варовиковите кариери. И тъй като любопитството му бе разпалено от разказа на Порсън за новодошлия, той свърна настрана с намерение да поприказва за изкуството, практикувано нощем.

Мистър Уоткинс явно не забелязваше приближаването му. Той току-що бе поговорил приятелски с иконома на лейди Хемърпонд, който в момента вече се отдалечаваше, заобиколен от трите домашни кучета, които имаше за задължение да разхожда следобеда. Мистър Уоткинс размесваше боите с голямо усърдие. Когато дойде по-наблизо, Сент бе поразен от невъобразимо крещящия, ярък смарагдовозелен цвят, който се бе получил от това смещение. Придобил още от младини крайна чувствителност към цветовете, като видя тази цапаница, той подсвирна. Мистър Уоткинс се обърна. Изглеждаше раздражен.

— Какво, за бога, сте решили да правите с това *отвратително* зелено? — запита Сент.

Мистър Уоткинс разбра, че в старанието си да се представи пред иконома като зает в рисуване, очевидно, е извършил някаква техническа грешка. Той погледна Сент и се поколеба.

— Извинете за грубостта — каза Сент, — но наистина това зелено, общо взето, е много необичайно. То просто ме потресе. Какво възнамерявате да изобразите: с него?

Мистър Уоткинс събираше мислите си. Само решителност можеше да спаси положението.

— Ако сте дошли тук да ми пречите на работата — отговори той, — ще нарисувам вашата мутра.

Сент се оттегли, защото беше весел и миролюбив човек; Спускайки се по нанадолницето, той срещна Порсън и Уейнрайт.

— Този човек е или гений, или опасен луд — каза той. — Качете се на хълма да видите зеленото му.

И продължи пътя си със сияещо лице, озарено от приятно предчувствие за весела препирня около триножника във вечерния здрач, сред изобилие от зелена боя.

Но към Порсън и Уейнрайт мистър Уоткинс се отнесе не толкова враждебно и обясни, че зеленото било първият слой на картината му. В отговор на една забележка той каза, че това е свършено нов метод, изнамерен от самия него... Но после стана по-сдържан; поясни, че нямал намерение да разкрива на всеки минавач тайната на своя особен стил, и подхвърли няколко язвителни думи за подлостта на някои, които „се въртят“ около майсторите и се мъчат, ако могат, да разберат похватите им, в резултат на което веднага се отърва от тяхното присъствие.

Здрачът се сгъсти, появи се първо една, после друга звезда. Враните на високите дървета от лявата страна на замъка отдавна бяха потънали в сънливо мълчание, а самият замък загуби всички свои архитектурни подробности и се превърна в тъмносив силует; после прозорците на салона пламнаха ярко, светна и оранжерията, тук-там и спалните се озариха от жълто сияние. Ако някой се бе приближил до триножника в парка, нямаше да намери там никого. Една кратка неприлична думица в яркозелено опетняваше чистотата на платното. Мистър Уоткинс работеше усърдно в храстите със своя помощник, който тихомълком се бе присъединил към него откъм коларския път.

Мистър Уоткинс се поздравяваше за хитростта, благодарение на която бе успял смело, пред очите на всички, да докара инструментите си на мястото на действието.

— Ей там е тоалетната стая — каза той на помощника си, — щом слугинята вземе свещта и слезе на вечеря, ще влезем. Бога ми, колко хубава наистина изглежда къщата, озарена от звездите, с всички тия прозорци и светлини! Дявол да го вземе, Джим, май не е зле човек да бъде художник. Опъна ли жицата през пътеката за пералнята?

Той се приближи предпазливо до къщата, застана под прозореца на тоалетната стая и се залови да сглобява сгъваемата си стълба. Като опитен професионалист не изпитваше особено вълнение при това. Джим изучаваше пушалнята. Изведнъж в храстите точно до мистър Уоткинс се чу силно изпращяване и сподавена ругатня. Някой се бе препънал в жицата, току-що опъната от помощника. По чакълената пътечка зад гърба си долови бягащи стъпки, като всички истински художници мистър Уоткинс беше необикновено боязлив човек, затова моментално захвърли сгъваемата си стълба и се втурна предпазливо през храсталака. Той смътно чувствуваше, че по петите му тичат двама, и му се струваше, че различава пред себе си силуета на своя помощник. След миг прескочи ниската каменна ограда около храсталака и се озова на открито в парка. Веднага след него на тревата тупнаха още двама.

Това бе настървена гонитба в мрака, сред дърветата. Мистър Уоткинс беше пъргав, добре трениран човек и бързо настигаше задъхания силует, който тичаше пред него. И двамата мълчаха, ала когато мистър Уоткинс почти се изравни с бягачия, изведнъж го обзе страшно съмнение. В същия миг другият обърна глава и нададе учудено възклицание. „Не е Джим“ — помисли мистър Уоткинс и в тоя момент непознатият го сграбчи за коленете и тутакси двамата се търкулнаха вкопчени на земята.

— Помогни ми, Бил — извика непознатият, когато се приближи третият.

И Бил наистина му се притече на помощ, служейки си с ръце и най-вече с крака. Четвъртият, по всяка вероятност Джим, изглежда бе свърнал настрана и запитал в друга посока. Във всеки случай той не се присъедини към тях тримата.

Мистър Уоткинс има крайно неясен спомен за събитията, които се развиха през следващите две минути. Запомни смътно, че палецът му попадна в устата на първия и го достраша за целостта на пръста му, а после няколко секунди притиска о земята уловената за косата глава на джентълмена, наречен Бил. Той също получи безброй ритници на различни места, като че ли от огромно множество хора. След това джентълменът, който не беше Бил, опря коляното си под диафрагмата на мистър Уоткинс и се опита да го притисне о земята.

Когато съзнанието му се поизбистри, мистър Уоткинс се видя седнал на тревата, заобиколен от осем или девет души — нощта беше тъмна, а той толкова объркан, че не можеше да ги преброи, — които явно го чакаха да се свести. С прискърбие той заключи, че е в плен, и навярно щеше да се впусне във философски разсъждения за превратностите на съдбата, ако преживяното не бе го лишило от всякакво желание да говори.

Той скоро забеляза, че на китките му няма белезници, а после пъгнаха в ръцете му манерка с бренди. Това го трогна до известна степен — толкова неочаквана беше тази добротата.

— Съвзема се — произнесе нечий глас, който, както се стори на Уоткинс, принадлежеше на втория лакей на лорда.

— Хванахме ги, сър, и двамата — каза икономът на лорда, тоя, който му бе подал манерката. — И то благодарение на вас.

Никой не отговори на тези думи. А Уоткинс не разбираше каква връзка имат те с него.

— Съвсем е зашеметен — каза непознат глас, — злодеите едва не са го убили.

Мистър Теди Уоткинс реши да остане „съвсем зашеметен“, докато не се ориентира в положението. Той забеляза, че два от заобикалящите го силуети стояха един до друг със съкрушен вид и нещо в положението на раменете им подсказа на опитното му око, че ръцете им са вързани. Двама! Той мигновено разбра каква е работата. Пресуши малката манерка и като се олюляваше, подпомаган от услужливи ръце, се изправи на крака.

— Стискам ви ръка, сър, стискам ви ръка — произнесе един от стоящите до него. — Позволете ми да се представя. Аз съм ви много задължен. Накитите на моята съпруга, лейди Ейвлинг, са примамили тези негодници в замъка.

— Много ми е приятно да се запозная с ваше благородие — каза Теди Уоткинс.

— Предполагам, че сте видели как тези мерзавци са се втурнали към храстите и са се скрили зад тях?

— Точно така беше — потвърди мистър Уоткинс.

— Трябвало е да почакате да се вмъкнат през прозореца — рече лорд Ейвлинг. — Солено щеше да им излезе, ако действително бяха извършили обира. За ваш късмет двама от полицаите стояли до вратата и ви проследили. Надали щяхте да се справите с двама... макар че е много смело от ваша страна.

— Да, трябваше да държа сметка за това — каза мистър Уоткинс, — но човек не може да предвиди всичко.

— Разбира се — рече лорд Ейвлинг. — Само се страхувам, че са ви поомачкали — добави той. Групата вече крачеше към замъка. — Но вие като че ли накуцвате. Ще ми позволите ли да ви предложи ръката си?

И вместо да се вмъкне в Хемърпондския замък през прозореца на тоалетната стая, мистър Уоткинс влезе в него — малко пьян и отново във весело настроение — през парадния вход, облягайки се на ръката на истински, жив пер. „Това се казва изискан обир!“ — помисли си мистър Уоткинс. При светлината на газовата лампа той видя, че „негодниците“ са местни дилетанти, които не познаваше. Свалиха ги в мазето и ги поставиха там под надзора на тримата полицаи, двама ловни пазачи със заредени пушки, иконома, коняр и колар, докато се съмнеше, когато щяха да ги прехвърлят в Хейзълуъртския полицейски участък. В салона мистър Уоткинс беше обект на голямо внимание. Предоставиха му цяло канапе и не даваха и дума да става да се прибира тая нощ в селото. Лейди Ейвлинг уверяваше, че е безпримерен оригинал и че точно такъв си представляла Търнър^[2] — грубоват, полупьян, смел и съобразителен мъж с дълбоко хлътнали очи. Някой донесе необикновена сгъваема стълбичка, намерена в храстите, и му показа как се сглобява. Разправиха му освен това как открили в хресталака жици, очевидно опънати там, за да препънат непредпазливите преследвачи. Добре, че не е попаднал в тоя капан. И на края му показаха скъпоценностите.

Мистър Уоткинс бе така благоразумен да не се впуска в излишни приказки, като при всяка засечка в разговора се оправдаваше със

своето неразположение. На края гърбът му се схвана и той започна да се прозява. Всички изведнъж съобразиха, че е срамота да го карат да говори след толкова страшно преживяване, тъй че той се оттегли рано в стаята си, малката червена стаичка до покоите на лорд Ейвлинг.

Зората разкри в Хемърпондския парк изоставен триножник с платно със зелен надпис, а в Хемърпондския замък — суматоха. Но дори и зората да бе разкрила мистър Теди Уоткинс и диамантите на лейди Ейвлинг, тя не би съобщила за това на полицията.

[1] Игра на думи. Порсън има пред вид „акт“ в смисъл „рисунок на голо тяло“. — Б.пр. ↑

[2] *Джоузеф Уилям Търнър* (1775–1851) — бележит английски живописец. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.